

Велчовиятъ бунтъ. Следъ войната настанало тежко време за българитѣ. Въ страната върлували избѣгали турски войници, кърджалии и други народни мжчители и обирачи. Населението било страшно измжчвано и ограбвано. Много български села били изгорени. Това тежко положение дотегнало на всички. Българитѣ отъ Търновско намислили да възстанатъ. Начело на бунтовницитѣ този пжтъ застаналъ търновскиятъ търговецъ Велчо Атанасовъ. Той обиколилъ селата и градоветѣ въ Търновско и подготвилъ бунта. Българитѣ почнали да се въоръжаватъ и да си готвятъ възстанически дрехи, ушили си знаме и др.

Главатаритѣ на възстанието се събрали на съвещание въ Плаковския манастиръ, близо до Търново. Тука тѣ решили да повикатъ отъ Силистра за главнокомандуващъ капитанъ Мамарчева. Щомъ получилъ известието, Мамарчевъ веднага напустналъ тайно града и се отзовалъ при бунтовницитѣ. Но, когато дошълъ, намѣрилъ, че възстанието не е още добре подготвено. Той наредилъ да се почака съ обявяване на бунта, а подготовката да продължи.

Но съзаклятницитѣ били издадени на турцитѣ. И единъ день, когато заседавали, манастирътъ билъ обсаденъ отъ войска, и цѣлиятъ възстанически комитетъ билъ уловенъ заедно съ Мамарчева. Всички били откарани въ Търново и избесени. Само Мамарчевъ не билъ обесенъ, защото билъ записанъ като руски поданикъ. Него турцитѣ осждали и изпратили на заточение въ Мала-Азия, гдето прекаралъ въ изгнание цѣли 11 години. Тамъ се и поминалъ този голѣмъ и неустрашимъ български родолюбецъ, по чиито стжпки е вървѣлъ и сестреникътъ му Раковски.

Сега за Мамарчева въ гр. Котелъ е поставена възспоменателна плоча на мѣстото, гдето е била бащината му кжща, въ която се родилъ.

Слава и честъ на капитанъ Георги Мамарчевъ!

Д. Чолаковъ